

РЕШЕНИЕ

№ 4693

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **398** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [улица], 1606 Център, С., България, депозирана чрез адв. Ц. К. срещу Ревизионен акт № Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., издаден от Ц. Г. Б. главен инспектор по приходите при ТД на НАП, възложил ревизията и Г. С. С. - началник на сектор при ТД на НАП, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1723/12.11.2020 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място], с който е намален със сума в размер на 210 298.62 лева декларирания от дружеството ДДС за възстановяване по ЗДДС за данъчен период м.09.2019 г. в резултат на корекция, извършена през данъчен период м. 09.2019 г.

В жалбата се поддържа, че РА, потвърден с решението на директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП, е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби на ДОПК, ЗДДС, в противоречие с практиката на СЕС, необоснован и немотивиран. Жалбоподателят счита, че неоснователно органите по приходите са отказали да възстановят ДДС в размер на 210,298.62 лв., във връзка с услуги от М. Е., получени за периода 01.01.2010 г. - 31.08.2014 г. Твърди, че за този период давностния срок по ЗЗД не е изтекъл, тъй като започва да тече от момента на изискуемостта на вземането по不得已мо внесен ДДС. Давностният срок нямал връзка с процедурата за корекция, а единствено регламентирал срок, с изтичането на

който носителят на едно вземане губил възможността да се удовлетвори по принудителен начин. Предвид това твърди, че правата и задълженията, възникнали в резултат на корекцията, са част от процедурата за анулиране на погрешно съставени документи и следователно трябвало да се третират независимо от процесуалноправните и материалноправните срокове. Излага още, че от страна на ревизиращия екип неправилно е определен и началният момент, от който тече давностният срок по ЗЗД. Посочва, че началният момент, от който започва да тече давността по чл. 110 и чл. 114 от ЗЗД, не е моментът, в който дружеството жалбоподател е декларирало неправилно самоначисления ДДС, а това е моментът при който е настъпило изискуемо и ликвидно вземане в полза на данъчно задълженото лице срещу приходната администрация, което в случая се е случило със СД през м. 09.2019 г. Подробни доводи относно поддържаната теза са развити в жалбата, като е цитирана и съдебна практика на ВАС. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на Ревизионен акт Р Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., потвърден с Решение № 1723/12.11.2020 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място], както и присъждането на сторените по делото разноски, съобразно представения списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведеното публично съдебно заседание по делото жалбоподателят, се представлява от адв. К., с надлежно процесуално представителство. В хода по същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на РА, като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, заявява становище за неоснователност на жалбата, като счита оспорения РА за правилен и законосъобразен. Прави възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претнидраното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Извършването на ревизия на [фирма] за установяване на данъчни задълженията на дружеството по ЗЗДС за периода от 01.09.2019 г. до 30.11.2019 г.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-29002920000257-020-001/14.01.2020 г., връчена по електронен път на 14.01.2020 г., е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.09.2019 г. до 30.11.2019 г. Ревизионното производство е спряно със Заповед №Р-29002920000257-023-001/12.02.2020 г., на основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК и впоследствие същото е възобновено със Заповед №Р-29002920000257-143-001/16.04.2020 г., с която е определен срок за завършване на ревизията – 18.06.2020 г.

Всички заповеди в хода на ревизионното производство са издадени от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ при ТД на НАП ГДО С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед

№ГДО-215/15.12.2017 г. на и.д. директора на ТД на НАП ГДО С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002920000257-092-001/02.07.2020 г., връчен по електронен път на 02.07.2020 г. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите в РД е подадено писмено възражение с вх. №17-00-8207/13.07.2020г., което е преценено от органите по приходите като неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ № Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., издаден от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Ц. Г. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 28.07.2020 г. по електронен път.

В хода на ревизионното производство с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства, са извършени редица процесуални действия, които са подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

За целите на проверките, на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството жалбоподател е връчено искане на дружеството жалбоподател за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № Р-29002920000257-040-001/20.01.2020 г., в отговор на което с придружително писмо са представени счетоводни и търговски документи и регистри, оборотни ведомости, справки, писмени обяснения и декларации.

С Протокол № Р-29002920000257-П.-001/20.01.2020 г. са приобщени доказателства от извършена проверка по прихващане или възстановяване, възложена с Резолюция № П-29002919212704-ОРП- 001/17.12.2019 г.

Било установено е, че основната дейност на ревизираното дружество е свързана с привличане на депозити от клиенти, предоставяне на кредити на бизнес клиенти и граждани, обслужване на разплащания на клиенти в страната и в чужбина, сделки с ценни книжа, извършване на репо-сделки на междубанковия пазар, сделки с чуждестранна валута, издаване на акредитиви и гаранции и други финансови услуги в България. Посочено е, че [фирма] е акционерно дружество, притежаващо универсален банков лиценз за извършване на банкова дейност на територията на страната и на сделки в чужбина. Банката участва или е агент в следните платежни системи и доставчици на платежни услуги: банкова организация за разплащания с използване на карти /БОРИКА/; банкова интегрирана система за електронни разплащания /БИСЕРА и Б.-Б11Рч/; системата за брутен сетълмент в реално време /Р./; трансевропейска автоматизирана система за брутен сетълмент на експресни преводи в евро в реално време /Т./; Агент на W.; Агент на E..

От банката е извършено приспадане на ДДС по реда на чл. 92, ал. 1 от ЗДДС, по процедура по приспадане, започнала през данъчен период м. 09.2019 г. и приключила през м. 11.2019 г. със сума за възстановяване в размер на 631 066,19 лв.

С оглед на установеното по-горе от органите по приходите бил издаден А. № Р-29002920000257-004-001/23.01.2020 г., с който резултатът по справката-декларация по ЗДДС за данъчен период м. 09.2019 г. е коригиран – декларираният от банката резултат - ДДС за възстановяване в размер на 590 883,78 лв. е изменен на ДДС за възстановяване в размер на 380 585,16 лв. По този начин резултатът за периода по тримесечната процедура е променен от ДДС за възстановяване в размер на 631 066,19

лв. на ДДС за възстановяване в размер на 420 767,57 лв., като последната сума в размер на 420 767,57 лв. е възстановена ефективно на банката с цитирания А.. А. е обжалван пред директора на дирекция ОДОП С., като в тази връзка е постановено Решение №550/06.04.2020 г., в което А. е отменен като незаконосъобразен само в частта на отказа да бъде възстановена сума в размер на 210 298,62 лв., като е указано задълженията на банката за данъчни периоди от м. 09.2019 г. до м. 11.2019 г. да бъдат установени в рамките на вече възложената ревизия за тези периоди. Счетено е също, че в останалата част, а именно досежно възстановяване на сумата в размер на 420 767,57 лв., А. следва да се счита влязъл в сила.

[фирма] е декларирало ДДС за възстановяване за ревизираните периоди в размер на 611 298,65 лв., а ревизиращият екип е установил сума за възстановяване в размер на 401 000,03 лв. Разликата в размер на 210 298,62 лв., с която е намален претендиращият от банката ДДС за възстановяване за м.09.2019 г. поради изтекъл давностен срок по реда на чл. 110 и 114 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ е бил предмет на разглеждане в ревизионното производство.

Във връзка с горното, на основание чл. 92, ал. 1 от ЗДДС, с настоящия РА е установен размер на ДДС за възстановяване в размер на 420 767,57 лв. по приключила тримесечна процедура за данъчни периоди от м. 09.2019 г. до м. 11.2019 г., вместо декларирания от банката ДДС за възстановяване в размер на 631 066,19 лв. въз основа на извършени корекции за данъчен период м.09.2019 г. За да сторят това органите по приходите анализирани фактури от контрагента на банката - М. Е. с VIN за периодите от 2010 г. до 2019 г. и свързаните с тях протоколи за самоначисление на ДДС. Било установено, че услугите, предоставяни от М. Е. представлявали операции по извършване на безналични плащания към картодържателите, които попадат в обхвата на освободените доставки по чл. 46, ал. 1 т. 3 от ЗДДС. Съгласно представените документи и извършения анализ на анулираните протоколи е установено, че за получените услуги от М. Е. и самоначисленият ДДС с протоколи по чл. 117 от ЗДДС, за периода от 01.01.2010 г. до 31.08.2014 г. не следвало да се признае извършената от банката корекция в пълен размер, поради изтекъл давностен срок по реда на чл. 110 и 114 от ЗЗД. В тази връзка от ревизиращите органи е посочено, че вземането на банката за недължимо внесен ДДС за последния данъчен период м. 08.2014 г., за който се отнасят корекциите, е станало изискуемо на 14.09.2014 г. и е погасено по давност на 15.09.2019 г. Следователно, към датата на подаване на справка-декларация по ЗДДС за м. 09.2019 г., а именно на 09.10.2019 г. вземането на жалбоподателя за данъчен период м. 08.2014 г. вече е било погасено по давност. На още по-силно основание това се отнася за периодите преди м.08.2014 г.

Общият размер на непризнатото право на възстановяване на ДДС поради изтекъл давностен срок за предявяване на вземането по реда на чл. 110 и чл. 114, ал. 1 от ЗЗД е на стойност 210 298,62 лв., като той е формиран от отразяване със знак минус на протоколите в двата дневника за покупки и за продажби, както и корекция на протокол №1649/30.09.2019 г. отразен в дневника за покупки, който преизчислява разликите в коефициентите по чл. 73, ал. 5 от ЗДДС за съответните години през коефициента за м. 09.2019 г.

Въз основа на подробно изложени мотиви, по жалба вх. № №17-00-9262/06.08.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-29-45/10.08.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., подадена от [фирма], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., издаден от Г. С. С. – орган, възложил

ревизията, и Ц. Г. Б. – ръководител на ревизията, директорът на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна политика“ [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, с решение № 1723/12.11.2020 г. посочения РА е потвърден. Приел е, че услугите по клиринг, авторизация и сетълмент, които са били предоставени от доставчика М. Е. отговарят на поставените от СЕС критерии за попадане в обхвата на освобождаване, съгласно чл. 135, ал. 1, т. Г от Директива 2006/112 и чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС. Поради неправилно начислен ДДС банката е извършила анулиране на погрешно съставените протоколи по чл. 117 от ЗДДС, на основание чл. 80, ал. 5 от ППЗДДС във връзка с чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, съответно е издала нови коректни протоколи по чл. 117 с основание за неначисляване на ДДС по чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС. Приел е, че вземането за недължимо внесен ДДС за последния данъчен период м. 08.2014 г., за който са анулирани протоколите, е станало изискуемо на 14.09.2014 г. и е погасено по давност на 15.09.2019 г. Ето защо към датата на подаване на справка–декларация по ЗДДС за данъчен период м.09.2019 г., заведена с вх. №29001053827/09.10.2019 г., вземането на [фирма] за данъчни периоди от 01.01.2010 г. до 31.08.2014 г., било погасено по давност.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от [фирма] жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 16.11.2020 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 30.11.2020 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № РА № Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., издаден от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Ц. Г. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, с който вземането на [фирма] за данъчни периоди от 01.01.2010 г. до 31.08.2014 г., поради погосвяване по давност е намалено със сума в размер на 210 298.62 лева декларирания от дружеството ДДС за възстановяване по ЗДДС за данъчен период м.09.2019 г. в резултат на корекция, извършена през данъчен период м. 09.2019 г.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните

разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифициран електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

Както се посочи по-горе с процесния РА вземането на [фирма] за данъчни периоди от 01.01.2010 г. до 31.08.2014 г., поради погасяване по давност е намалено със сума в размер на 210 298.62 лева декларирания от дружеството ДДС за възстановяване по ЗДДС за данъчен период м.09.2019 г. в резултат на корекция, извършена през данъчен период м. 09.2019 г.

В настоящия случай липсва спор между страните по делото, че услугите по клиринг, авторизация и сетълмент, които са били предоставени от доставчика М. Е. отговарят на поставените от СЕС критерии за попадане в обхвата на освобождаване, съгласно чл. 135, ал. 1, т. Г от Директива 2006/112, представляват по своя характер платежни услуги и следва да се третират като освободени доставки, съгласно чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС. Липсва и спор по делото, че от страна на жалбоподателят на основание чл. 80, ал. 5 и ал. 6 от ППЗДДС са коригирани неправилно издадени протоколи за самоначисление на ДДС за периода от 01.01.2010 г. – 31.08.2014 г.

Спорът по делото е правен и се свежда до тълкуването на момента от който следва да се приложи институтът за погасителната давност и по-конкретно от кой момент следва да се счита за погасен по давност погрешно начисления данък за периода 01.01.2010 г. – 31.08.2014 г., вследствие на погрешно съставени протоколи по реда на чл. 117 от ЗДДС за самоначисление на ДДС, анулирани на основание чл. 80, ал. 5 от ППЗДДС във връзка с чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС и издадени нови коректни протоколи по чл. 117 с основание за неначисляване на ДДС по чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗДДС.

Органите по приходите приемат, че вземането по недължимо внесен ДДС за данъчен период 08.2014 г., е станало изискуемо на 14.09.2014 г. и е погасено по давност на 15.09.2019 г. и следователно, към датата на подаване на Справка - декларация за ДДС вх. № 29001053827/09.10.2019 г., вземането на [фирма] за данъчен период 08.2014 г. е погасено по давност, а жалбоподателят възприема тезата, че от датата на подаване на коригиращата декларация по ЗДДС за месец 09.2019 г. започва да тече погасителна давност за възстановяване на недължимо внесен ДДС за

предходни периоди.

Настоящия съдебен състав споделя доводите на жалбоподателят относно момента от който започва да тече погасителната давност.

В Закона за данък върху добавената стойност (чл.116 от ЗДДС) е предвиден механизъм за корекция на неправилно начислен ДДС посредством анулиране на погрешно съставения документ (фактура или известие), в който данъкът е бил неправилно начислен, и съставянето на нов. В случай, че погрешно съставените документи вече са намерили отражение в отчетните регистри на някоя от страните по доставката, за анулирането следва да се състави протокол, който да бъде подписан от всяка една от страните.

Корекциите на грешките, допуснати от лицата при документирани на доставки с протокол по чл. 117 от ЗДДС, се извършва по реда на чл. 80, ал. 5 и ал. 6 от ППЗДДС. Последните разпоредби гласят, че за погрешно съставени или поправени протоколи се анулират и се издават нови /ал. 5/, както и, че за погрешно съставени се смятат и издадените протоколи, в които е начислен данък, въпреки че не е следвало да бъде начислен. За анулирането не се издава нов протокол, а в погрешно съставения се посочва основание за анулиране /ал.6 на чл. 80 от ППЗДС/.

Съгласно чл. 124, ал. 2 от ЗДДС регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 от ЗДДС в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Предвид това новоиздадените документи (фактури, известия или протоколи), с които се коригира грешното данъчно третиране, се включват в дневника за продажби за данъчния период, през който са издадени. В случая това е сторено от страна на жалбоподателят през м. 09.2019 г.

Съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета, както и тези. Редът за събиране на публичните вземания е уреден в чл. 163 от ДОПК, съгласно който публичните вземания се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон не е предвидено друго.

В настоящия случай [фирма] притежава право на вземане за недължимо внесен ДДС за данъчен период м. 08.2014 г.. Същото е публично вземане съобразно цитираната по-горе норма, погасява се по давност на основание чл. 168, т.3 от ДОПК и за нея е приложим института на давността предвиден в чл. 171 от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същата разпоредба с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността е институт на правото, който не се прилага служебно. Изтичането на погасителната давност на публични вземания е основание за прекратяване на събирането за посоченото вземане. Давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

Началният момент на давностния срок следва да се прецени съгласно спецификата на декларирания данък, изпълнителното основание за неговата дължимост и условията за корекция на същия. В настоящия случай, както правилно е посочил жалбоподателят, вземането му е станало изискуемо едва когато то станало ликвидно (установено по основание и размер) в полза на данъчно задълженото лице срещу

приходната администрация, което се е случило със СД през м. 09.2019 г. Именно от този момент следва да се приеме, че за дружеството жалбоподател е възникнало вземане във връзка недължимо платения ДДС.

Неоснователни са съжденията на ответника, че моментът на вземането по недължимо внесен ДДС за данъчен период 08.2014 г., е станало изискуемо на 14.09.2014 г. и е погасено по давност на 15.09.2019 г. и следователно, към датата на подаване на Справка - декларация за ДДС ех. № 29001053827/09.10.2019 г., вземането на [фирма] за данъчен период 08.2014 г., е погасено по давност.

Жалбоподателят преди извършването на корекцията не е имал ликвидно изискуемо вземане от приходната администрация. Съществувало е спрямо него задължение за ДДС към бюджета с оглед неправилно съставените протоколи в периода 01.01.2010 г. - 31.08.2014 г., тъй като данъкът е бил начислен от дружеството в данъчен документ и включен в СД за съответния период.

Основателни са и доводите на жалбоподателя, че дори и да се приеме, че вземането на дружеството жалбоподател е ликвидно и изискуемо преди датата на корекция, то това вземане е за суми по неправилно издадени протоколи за самоначисление на ДДС.

Съдът споделя и приложимостта в конкретния случай на практиката на ВАС, цитирана в жалбата, а именно Решение № 12541 от 19.10.2017 г. постановено по адм. дело № 13130/2016 г. по описа на ВАС, Първо отделение. В решението е застъпена тезата, че вземането на данъчно задължени лица за недължимо платени на НАП суми става изискуемо от момента, в който тези лица коригират погрешно съставените декларации, въз основа на които първоначално е било възникнало задължението към НАП. Според ВАС до момента на корекцията „не е налице ликвидно (установено по основание и размер) и изискуемо вземане" на недължимо платени суми и „за начален момент на давностния срок следва да се приеме моментът на отпадане на изпълнителното основание".

С оглед на изложеното, настоящия съдебен състава на съда намира, че предвидения петгодишен давностен, считано от датата на подаване на коригиращата декларация по ЗДДС за месец 09.2019 г., не е изтекъл и за жалбоподателят е възникнало право на вземане за недължимо внесен ДДС в размер на 210 298.62 лв.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че ревизионният акт в обжалваните части, предмет на настоящето съдебно производство е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

По разноските по производството:

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя се дължат разноските по делото, съобразно представения списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК, а именно за възнаграждението за един адвокат за настоящата инстанция в размер на 5867.50 лева, платено възнаграждение по договор за правна защита и съдействие и разноски за платена държавна такса в размер на 50 лева. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Същото е съобразно с предвидения в Наредба № 1 ОТ 2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения, размер по чл. 8, т. 5 размер.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № Р-29002920000257-091-001/27.07.2020 г., издаден от Ц. Г. Б. главен инспектор по

приходите при ТД на НАП, възложил ревизията и Г. С. С. - началник на сектор при ТД на НАП, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1723/12.11.2020 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място], с който е намален със сума в размер на 210 298.62 лева декларирания от дружеството ДДС за възстановяване по ЗДДС за данъчен период м.09.2019 г. в резултат на корекция, извършена през данъчен период м. 09.2019 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски за производството в размер на общо **5917.50 лева**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: